

[Nielsen-Man.]

om husmandsbrugets fortrin, måske ikke mindst om det økonomiske udbytte, som det ærede medlem mente var størst i de små brug. Det tror jeg ikke er rigtigt, men jeg skal iøvrigt helt undlade at gå ind på disse betragtninger og nøjes med at udtale mit partis villighed til at fortsætte forhandlingerne med det udtalte ønske, at der må blive nået et resultat under det kommende arbejde.

Krarup: For mig at se er der ingen grund til, at jeg udtaler mig om lovforslagenes enkeltheder. Jeg mener ligesom det ærede medlem hr. Nielsen-Man, at der ingen grund er til at tage en sådan principiel drøftelse af sagen, som socialdemokratiets ærede ordfører lagde op til.

Lovforslaget om udstykning og sammenlægning m. m. af faste ejendomme var man jo enig om at vedtage i det andet høje ting, og så kan man vel vente, at vi også bliver enige her, når det nu har været til behandling i det udvalg, der fra anden side er stillet forslag om at få nedsat. Den del af ordførerskabet som angår lovforslaget om brug af huse på landet, overgår efter aftale til min partifælle, det ærede medlem hr. Korsgaard, så det skal jeg heller ikke omtale.

Om lovforslaget om landbrugsejendomme vil jeg derimod sige, at det er jo tidligere drøftet grundigt, dels i dette høje ting, dels ved en række udvalgsmøder i forrige rigsdagssamling. Jeg kan derfor forsåvidt nøjes med at henvise til de udtalelser, jeg dengang fremsatte. Dog ønsker jeg at gentage, at lovforslaget behandler ejendomsretten og dermed også dispositionsretten på en sådan måde, at jeg på mit partis vegne må tage afstand fra det i den form, hvori det foreligger. Deri er der jo ikke noget nyt, men lad mig sige her ved denne første behandling af lovforslagene, at mit parti og jeg er villig til at fortsætte den grundige og for mig at se også forstående udvalgsbehandling, der blev påbegyndt i sommer, idet jeg udtaler håbet om, at en fortsat udvalgsbehandling vil føre til, at lovforslagene til sidst kan vedtages enstemmigt her i tinget. Det vilde være både ønskeligt og sømmeligt, når man betænker den betydning, denne lovgivning kan få.

Korsgaard: Selv om lovforslaget om brug af huse på landet er vedtaget enstemmigt i det andet høje ting, vil jeg dog gerne have lov til, inden forslaget nu går i ud-

valg, at gøre nogle bemærkninger angående dette lovforslag.

Det er jo et lovforslag, som har været forelagt rigsdagen adskillige gange før, sidste gang i 1943, og jeg vil gerne have lov til overfor ærede medlemmer og den højtærede minister at pege på den betænkning, der blev afgivet den 10. marts 1943, i hvilken betænkning der er givet udtryk for, at man vil undersøge, hvilke huse det da forelagte lovforslag, den da vedtagne lov, egentlig omfattede, hvilke huse der egentlig faldt ind under lovens bestemmelser. Som lovforslaget nu lyder, ser det for mig ud til, at der ikke mere siges noget om, hvornår et hus af den her omhandlede størrelse skal falde ind under lovens bestemmelser og hvornår ikke. Som loven var, og som den blev vedtaget i 1943 med de af den højtærede minister foreslåede ændringer, omfattede loven kun huse, der var forpagtet væk, når forpagtningen var indgået inden 1927 eller efter 1927 med kommissionens bistand, og var der tale om leje, var de samme forhold gældende; lejemålet skulle enten være indgået inden 1927 eller efter 1927 med kommissionens bistand. Altså siger betænkningen og siger loven, som den blev, at det var ikke alle huse af den her omhandlede størrelse, loven kom til at omfatte, og det, jeg nu gerne vil spørge den højtærede minister om, er, om det nu er meningen, at loven, hvis den bliver gennemført i den foreslåede affattelse, skal omfatte alle huse, altså også huse, som er kommet i vedkommende ejers besiddelse igennem de sidste 2-3-4-5 år, efter at loven sidste gang blev vedtaget, i marts 1943.

Jeg vil også gerne have rede på, hvordan det forholder sig med forpagterens eller lejerens pligt til at yde erstatning til ejeren, hvis han under sin forpagtningstid, sit lejemål forringer ejendommen. I lovforslaget, som det her foreligger, findes der en bestemmelse om, at hvis en forpagter forbedrer ejendommen under sin forpagtningstid, skal ejeren yde ham erstatning for den forbedring, ejendommen er undergået, men der står ikke noget om, at hvis forpagteren forringer ejendommen, er han pligtig til at yde ejeren en vis erstatning. Nu kan jeg ikke tænke mig, at det er den højtærede ministers mening, at der ikke skal være nogenlunde lige ret for ejer og bruger, så jeg tror, det er et forhold, som den højtærede minister gerne vil gå med til at rette.

Endelig skal jeg tillade mig at pege på afsnit 10 om tjenestehuse, hvor der er en bestemmelse om, at den lejer, der forlader